Категорія справи № **757/1469/16-ц: не визначено.**
Надіслано судом: **не визначено.** Зареєстровано: **11.12.2017.** Оприлюднено: **12.12.2017.**

У х в а л а

іменем україни

22 листопада 2017 рокум. Київ

Колегія суддів судової палати у цивільних справах

Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ у складі:

головуючого Мостової Г.І.,

суддів: Завгородньої І.М., Кадєтової О.В.,

Мазур Л.М., Попович О.В.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні справу за клопотанням Акціонерного товариства «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А.» про надання дозволу на виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві від 15 травня 2014 року у справі № СА 219/13, за касаційною скаргою приватного акціонерного товариства «Девон» на ухвалу Печерського районного суду м. Києва від 31 жовтня 2016 року та ухвалу Апеляційного суду м. Києва від 01 лютого 2017 року,

в с т а н о в и л а:

У січні 2016 року представник Акціонерного товариства «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А.» (далі - АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А») - Погружальська К.В., посилаючись на статтю ІІ Нью-Йоркської Конвенції «Про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень» від 10 червня 1958 року (далі - Конвенція), звернулась до суду з клопотанням про надання дозволу на примусове виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві від 15 травня 2014 року у справі № СА 219/13, яким стягнуто з приватного акціонерного товариства «Девон» (далі - ПАТ «Девон») на користь АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А»:

- 10 053 304,17 доларів США, а також відсотки за договором у сумі 16 %, від дати подання позову, тобто з 30 вересня 2013 року до дня оплати;

- процедурні витрати в третейському суді у розмірі 295 136,00 польських злотих, включно з витратами на представництво у процесі в максимальному розмірі відповідно до регламенту арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві в сумі 20 000 польських злотих.

На обґрунтування поданого клопотання заявник посилався на те, що між АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А» та ПАТ «Девон» було укладено договір про позику на фінансування пошукових робіт на родовищі «Сахалінське» у Харківській області в Україні від 25 квітня 2001 року № 839/2001, до якого у подальшому було внесено зміни доповненням № 2 від 20 вересня 2005 року, зокрема, в ч. 3 ст. 2 доповнення № 2 сторони вирішили доповнити договір п. 3.6 такого змісту: «Будь-які спори, які виникають відповідно до договору і цієї угоди, будуть вирішуватися шляхом досягнення компромісу. Якщо сторони не дійдуть згоди щодо узгодженої позиції протягом 30 днів з моменту першої спроби мирного врегулювання - спір буде розглянуто в

Арбітражному Суді при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві, відповідно до Регламенту цього Суду. Арбітражний розгляд буде вестися польською мовою».

Заявник вказував, що вищенаведена угода є арбітражним застереженням в розумінні статті II Конвенції, у зв'язку із чим Арбітражний суд при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві був уповноважений розглядати спір у справі № CA 219/13 між стягувачем та боржником.

Посилаючись на те, що рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві від 15 травня 2014 року у справі № CA 219/13 за позовом АТ «ПОЛЬСКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А» до ПАТ «Девон» станом на дату подання цього клопотання не було скасовано або виконано, а також, зазначаючи про ігнорування боржником обов'язкового для нього судового рішення, представник заявника просив надати дозвіл на примусове виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві від 15 травня 2014 року у справі № CA 219/13 та стягнути з ПАТ «Девон» на користь АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А» 10 053 304,17 доларів США, а також відсотки за договором у сумі 16 %, починаючи з 30 вересня 2013 року до дня оплати в еквіваленті у гривні за курсом Національного банку України (далі - НБУ) на день постановлення ухвали, та 295 136,00 польських злотих в еквіваленті у гривні за курсом НБУ на день постановлення ухвали.

Ухвалою Печерського районного суду м. Києва від 31 жовтня 2016 року клопотання задоволено.

Надано дозвіл напримусове виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві від 15 травня 2014 року у справі № CA 219/13, відповідно до якого: стягнуто з ПАТ «Девон», Київ, Україна, на користь АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А.» (POLSKIE GORNICTWO NAFTOWE I GAZOWNICTWO S.A.), м. Варшава, суму в 10 053 304,17 доларів США, що на день постановлення ухвали складає за курсом НБУ 100 доларів США = 2549,59 грн - 256 258 723 грн 29 коп. разом з відсотками за договором у сумі 16 % від дати подання позову, тобто з 30 вересня 2013 року до дня оплати.

Стягнуто на користь позивача процедурні витрати в арбітражному суді у розмірі 295 136,00 злотих, що станом на день постановлення ухвали складає за курсом НБУ 100 польських злотих = 643,0064 грн - 1 897 724 грн 48 коп.

Ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 01 лютого 2017 рокуапеляційну скаргу ПАТ «Девон» відхилено, ухвалу Печерського районного суду м. Києва від 31 жовтня 2016 року залишено без змін.

У касаційній скарзі ПАТ «Девон», посилаючись на неправильне застосування судами попередніх інстанцій норм матеріального права та порушення норм процесуального права, просить скасувати ухвали судів першої та апеляційної інстанцій та постановити нову ухвалу, якою відмовити у задоволенні клопотання.

Відповідно до п. 6 розд. XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України від 02 червня 2016 року № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів» Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ діє в межах повноважень, визначених процесуальним законом, до початку роботи Верховного Суду та до набрання чинності відповідним процесуальним законодавством, що регулює порядок розгляду справ Верховним Судом.

У зв'язку з цим справа підлягає розгляду в порядку, передбаченому Цивільним процесуальним кодексом України від 18 березня 2004 року.

Вивчивши матеріали цивільної справи, перевіривши доводи касаційної скарги, колегія суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ вважає, що касаційна скарга підлягає частковому задоволенню з таких підстав.

Згідно із ч. 2 ст. 324 ЦПК України підставами касаційного оскарження є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права.

Суди попередніх інстанцій, задовольняючи клопотання та надаючи дозвіл на примусове виконання рішення іноземного суду, виходили із відсутності підстав для відмови в наданні такого дозволу відповідно до ст. 36 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж», ст. 396 ЦПК України, перелік яких є вичерпним.

Колегія суддів суду касаційної інстанції в повній мірі не погоджується з таким висновком судів першої та апеляційної інстанцій, виходячи з наступного.

Судами попередніх інстанцій установлено та підтверджується матеріалами справи, що рішенням Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві від 15 травня 2014 року у справі № CA 219/13 стягнуто з ПАТ «Девон», Київ, Україна, на користь АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А.» (POLSKIE GORNICTWO NAFTOWE I GAZOWNICTWO S.A.), м. Варшава, суму в розмірі 10 053 304,17 доларів США, що на день постановлення ухвали складає за курсом НБУ 100 доларів США = 2549,59 грн - 256 258 723 грн 29 коп. разом з відсотками за договором у сумі 16 % від дати подання позову, тобто з 30 вересня 2013 року до дня оплати.

Стягнуто на користь АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А.» (POLSKIE GORNICTWO NAFTOWE I GAZOWNICTWO S.A.) процедурні витрати в арбітражному суді у розмірі 295 136,00 злотих, що станом на день постановлення ухвали складає за курсом НБУ 100 польських злотих = 643,0064 грн - 1 897 724 грн 48 коп. (а. с. 46, 47, т. 1).

Звертаючись до суду з указаним клопотанням, заявник просив надати дозвіл на примусове виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві від 15 травня 2014 року у справі № CA 219/13 та стягнути з ПАТ «Девон» на користь АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А» 10 053 304,17 доларів США, а також відсотки за договором у сумі 16 %, починаючи з 30 вересня 2013 року до дня оплати, в еквіваленті у гривні за курсом НБУ на день постановлення ухвали, та 295 136,00 польських злотих в еквіваленті у гривні за курсом НБУ на день постановлення ухвали (а. с. 2-5, т. 1).

Статтею II та пунктом «b» ч. 1 ст. IV Нью-Йоркської Конвенції та ст. 35 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» встановлено, що сторона, що спирається на арбітражне рішення або порушує клопотання про його виконання, повинна подати оригінал належним чином засвідченого арбітражного рішення або належним чином засвідчену копію такого, а також оригінал арбітражної угоди, зазначеної в статті 7, або належним чином засвідчену копію такої. Якщо арбітражне рішення або угода викладені іноземною мовою, сторона повинна подати належним чином засвідчений переклад цих документів на українську або російську мову.

Параграфом 12 угоди від 15 квітня 2010 року стосовно договору позики для фінансування спільної діяльності на родовищі «Сахалінське» в Харківській області в Україні, укладеного у м. Варшаві 25 квітня 2001 року між АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А» та ЗАТ «Девон» (відповідно до засвідченого перекладу на українську мову), будь-які суперечки, що виникають із договору та цієї Угоди, будуть вирішуватися шляхом досягнення компромісу. Якщо сторони не погодять спільної позиції протягом 30 днів від першої спроби ухвалення компромісного рішення - спір буде розглядатися Арбітражним судом при Національній господарській палаті у м. Варшаві, згідно з Регламентом цього Суду. Процедура арбітражу буде здійснюватися польською мовою (а. с. 22, т. 2).

Матеріалами справи підтверджується та правильним є висновок судів про те, що для вирішення поданого клопотання було надано належним чином завірені нотаріусом Республіки Польщі Гжегожем Рогалею копію арбітражної угоди, яка була погоджена сторонами, та копію рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві від 15 травня 2014 року у справі № CA 219/13, які в перекладі на українську мову засвідчені приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Настасенко О.М. (а. с. 6-94, т. 1).

Розглядаючи по суті вказане клопотання заявника, суди виходили з того, що арбітражне рішення, постановлене Арбітражним судом при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві від 15 травня 2014 року у справі № CA 219/13, є остаточним, обов'язковим, набрало законної сили і

підлягає виконанню, в той час як в арбітражному рішенні лише зазначено, що воно є остаточним (а. с. 31, т. 1).

Відповідно до п.п. 2, 4 ч. 3 ст. 394 ЦПК України, якщо міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, не визначено перелік документів, що мають додаватися до клопотання, або за відсутності такого договору, до клопотання додається, зокрема, офіційний документ про те, що рішення іноземного суду набрало законної сили (якщо це не зазначено в самому рішенні); документ, що визначає, в якій частині чи з якого часу рішення іноземного суду підлягає виконанню (якщо воно вже виконувалося раніше).

За правилами ч. 4 ст. 394 ЦПК України суд, встановивши, що клопотання і документи, що додаються до нього, не оформлено відповідно до вимог, передбачених цією главою, або до клопотання не додано всіх перелічених документів, залишає його без розгляду та повертає клопотання разом з документами, що додані до нього, особі, що його подала.

Відповідно до роз'яснень, викладених у п. 7 Постанови Пленуму Верховного Суду України від 24 грудня 1999 року № 12 «Про практику розгляду судами клопотань про визнання виконання рішень іноземних судів та арбітражів і про скасування рішень, постановлених у порядку міжнародного комерційного арбітражу на території України при вирішенні питання про прийняття до розгляду клопотання про визнання й виконання рішення іноземного суду (арбітражу) судам відповідно до вимог ст. 137 ЦПК України необхідно перевіряти, чи відповідають їх форма та зміст і додані до них документи вимогам певного міжнародного договору та Указу. До клопотання мають бути додані всі документи, передбачені відповідним міжнародним договором, зокрема, рішення іноземного суду або його засвідчена копія та офіційний документ про те, що рішення набрало законної сили і підлягає виконанню, або про те, що воно підлягає виконанню до набрання законної сили (якщо цього не видно з самого рішення), а також належно засвідчені оригінал арбітражного рішення або його копія, а якщо цього вимагає відповідний міжнародний договір, - і офіційний документ про те, що воно набрало законної сили.

В рішенні Арбітражного суду зазначено, що воно є остаточним, проте в ньому не вказано, з якого часу рішення суду вступає в законну силу, а офіційного документа про те, що вказане рішення суду набрало законної сили, до клопотання не додано (а. с. 91, т. 1).

За таких обставин суди попередніх інстанцій вказаного вище не врахували та належним чином не перевірили, чи відповідають форма та зміст доданих до клопотання документів вимогам міжнародного договору, зокрема, ту обставину, що рішення іноземного суду не містить відмітки про набрання ним законної сили і відповідного офіційного документа до нього матеріали справи не містять.

Крім того, суди попередніх інстанцій дійшли висновку, що клопотання АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А.» підлягає задоволенню відповідно до змісту резолютивної частини арбітражного рішення, у якій, зокрема, стягнуто з ПАТ «Девон» на користь АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А» 10 053 304,17 доларів США, а також відсотки за договором у сумі 16 %, від дати подання позову, тобто з 30 вересня 2013 року до дня оплати.

Проте суд першої інстанції, допустивши до виконання рішення, в якому не вказано конкретної суми відсотків, яка підлягає стягненню, не з'ясував, чи не суперечить визнання та звернення до виконання такого рішення іноземного суду публічному порядку в Україні, ураховуючи, що відповідно до вимог статті 19 Конституції України органи державної влади України зобов'язані діяти в межах повноважень, що передбачені законами України, а Закон України «Про виконавче провадження» не надає права державному виконавцю самостійно обчислювати суму, яка належить до стягнення, і для виконання такого рішення державний виконавець змушений буде вийти за межі своїх повноважень.

Суд апеляційної інстанції, погодившись із висновками суду першої інстанції, допустив помилкове застосування норм процесуального права при оскарженні судового рішення, яке прийнято з порушенням встановленої законом компетенції судів щодо розгляду цивільних справ.

Аналогічних висновків дійшов і Верховний Суд України у своїй постанові від 26 жовтня 2016 року у справі № 6-1197цс16, яка згідно зі ст. 360-7 ЦПК України має враховуватися іншими судами загальної юрисдикції при застосуванні таких норм права.

З огляду на вказане колегія суддів суду касаційної інстанції вважає, що суди першої та апеляційної інстанцій передчасно задовольнили клопотання АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А.» про надання дозволу на виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві від 15 травня 2014 року у справі № СА 219/13, а тому ухвали судів попередніх інстанцій підлягають скасуванню з передачею справи на новий розгляд до суду першої інстанції.

Керуючись ст. ст. 336, 342, 345 ЦПК України, колегія суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ

у х в а л и л а:

Касаційну скаргуприватного акціонерного товариства «Девон» задовольнити частково.

Ухвалу Печерського районного суду м. Києва від 31 жовтня 2016 року та ухвалу Апеляційного суду м. Києва від 01 лютого 2017 року скасувати, а справу направити на новий розгляд до суду першої інстанції.

Ухвала оскарженню не підлягає.

Головуючий **Г.І. Мостова**

Судді: **І.М. Завгородня**

О.В.Кадєтова

Л.М. Мазур

О.В. Попович

Категорія справи № **757/1469/16-ц: не визначено.**
Надіслано судом: **не визначено.** Зареєстровано: **11.12.2017.** Оприлюднено: **12.12.2017.**

окрема думка

судді Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ Мостової Г.І.

22 листопада 2017 року **м. Київ**щодо вирішення цивільної справи за клопотанням Акціонерного товариства «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО» про надання дозволу на виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві від 15 травня 2014 року у справі № СА 219/13, за касаційною скаргою приватного акціонерного товариства «Девон» на ухвалу Печерського районного суду м. Києва від 31 жовтня 2016 року та ухвалу Апеляційного суду м. Києва від 01 лютого 2017 року.

У порядку, визначеному статтями 336, 343 ЦПК України, висловлюю окрему думку й прошу додати її до ухвали судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних від 22 листопада 2017 року, провадження № 6-3852 св17.

Ухвалою колегії суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 22 листопада 2017 року касаційну скаргу приватного акціонерного товариства «Девон» задоволено частково, ухвалу Печерського районного суду м. Києва від 31 жовтня 2016 року та ухвалу Апеляційного суду м. Києва від 01 лютого 2017 року скасовано, справу направлено на новий розгляд до суду першої інстанції.

Постановляючи ухвалу про скасування ухвали Печерського районного суду м. Києва від 31 жовтня 2016 року та ухвали Апеляційного суду м. Києва від 01 лютого 2017 року, колегія суддів Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, виходила з такого.

Ухвалою Печерського районного суду м. Києва від 31 жовтня 2016 року клопотання задоволено.

Надано дозвіл напримусове виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві від 15 травня 2014 року у справі № СА 219/13, відповідно до якого: стягнуто з ПАТ «Девон», Київ, Україна, на користь АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А.» (POLSKIE GORNICTWO NAFTOWE I GAZOWNICTWO S.A.), м. Варшава, суму в 10 053 304,17 доларів США, що на день постановлення ухвали складає за курсом НБУ 100 доларів США = 2549,59 грн - 256 258 723 грн 29 коп. разом з відсотками за договором у сумі 16 % від дати подання позову, тобто з 30 вересня 2013 року до дня оплати.

Стягнуто на користь позивача процедурні витрати в арбітражному суді у розмірі 295 136,00 злотих, що станом на день постановлення ухвали складає за курсом НБУ 100 польських злотих 643,0064 грн - 1 897 724 грн 48 коп.

Ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 01 лютого 2017 рокуапеляційну скаргу ПАТ «Девон» відхилено, ухвалу Печерського районного суду м. Києва від 31 жовтня 2016 року залишено без змін.

Суди попередніх інстанцій, задовольняючи клопотання та надаючи дозвіл на примусове виконання рішення іноземного суду, виходили із відсутності підстав для відмови в наданні такого дозволу відповідно до статті 36 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж», статті 396 ЦПК України, перелік яких є вичерпним.

Постановляючи ухвалу про скасування оскаржуваних судових рішень, колегія суддів Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ виходила з того, що суди попередніх інстанцій:

не врахували та належним чином не перевірили, чи відповідають форма та зміст доданих до клопотання про надання дозволу на виконання рішення Арбітражного суду документів вимогам міжнародного договору, зокрема, ту обставину, що рішення іноземного суду не містить відмітки про набрання ним законної сили і відповідного офіційного документа до нього матеріали справи не містять.

допустивши до виконання рішення, в якому не вказано конкретної суми відсотків, яка підлягає стягненню, не з'ясували, чи не суперечить визнання та звернення до виконання такого рішення іноземного суду публічному порядку в Україні, ураховуючи, що відповідно до вимог статті 19 Конституції України органи державної влади України зобов'язані діяти в межах повноважень, що передбачені законами України, а Закон України «Про виконавче провадження» не надає права державному виконавцю самостійно обчислювати суму, яка належить до стягнення, і для виконання такого рішення державний виконавець змушений буде вийти за межі своїх повноважень.

та вважала, що аналогічних висновків дійшов і Верховний Суд України у своїй постанові від 26 жовтня 2016 року у справі № 6-1197цс16, яка згідно зі статті 360-7 ЦПК України має враховуватися іншими судами загальної юрисдикції при застосуванні таких норм права.

Однак, з такими висновками колегія суддівВищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справне погоджуюся з огляду на таке.

Відповідно до частини четвертої статті 15 ЦПК України суди розглядають справи про визнання та надання дозволу на виконання рішень міжнародного комерційного арбітражу.

Згідно з положеннями глави 1 розділу VIII ЦПК України для визнання та звернення до виконання рішення іноземного суду, що підлягає примусовому виконанню, стягувач подає до суду клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду.

Відповідно до принципу диспозитивності (стаття 11 ЦПК України) і змісту статті 395 цього Кодексу суд розглядає клопотання в межах заявлених у ньому вимог.

У справі, яка є предметом перегляду, стягувач у клопотанні просив надати дозвіл на примусове виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві від 15 травня 2014 року у справі № CA 219/13 та стягнути з ПАТ «Девон» на користь АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А» 10 053 304,17 доларів США, а також відсотки за договором у сумі 16 %, починаючи з 30 вересня 2013 року до дня оплати, в еквіваленті у гривні за курсом НБУ на день постановлення ухвали, та 295 136,00 польських злотих в еквіваленті у гривні за курсом НБУ на день постановлення ухвали (а. с. 2-5, т. 1).

Заперечуючи проти задоволення клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду, представник боржника ПАТ «ДЕВОН» посилався серед іншого на те, що:

відсутні відомості про те, коли рішення суду вступає в силу, що є порушенням пункту 2 частини 3 статті 394 ЦПК України;

рішення, прийняте Арбітражним судом від 15 травня 2014 року суперечить публічному порядку України і не може бути визнане та звернене до примусового виконання згідно із пунктом b частини 2 статті V Нью-Йоркської Конвенції та пункту 2 частини 1 статті 36 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж». Так, представник товариства наголошував на тому, що розрахунок відсотків в розмірі 16% річних перевищує максимальну ставку нарахування відсотків, визначену постановою НБУ 03 серпня 2004 року № 363, оскільки такий відсоток на території України встановлено не вище 11 % річних. Отже, вказане рішення порушує обов'язкову норму публічного права нормативного акту НБУ і не може бути виконаним на території України.

Згідно ст. 394 ЦПК України до клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду додаються документи, передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Як зазначено у п. 7 Постанови Пленуму Верховного Суду України від 24 грудня 1999 року № 12 «Про практику розгляду судами клопотань про визнання й виконання рішень іноземних судів та арбітражі і про скасування рішень, постановлених у порядку міжнародного комерційного арбітражу на території України» згідно з нью-йоркською Конвенцією (зокрема статтею IV) до клопотання про визнання й виконання іноземних арбітражних рішень повинні бути додані належно засвідчені оригінал чи копія письмової угоди, за якою сторони зобов'язались передавати в арбітраж усі або які-небудь спори, що виникали чи можуть виникнути між ними у зв'язку з певним договором або іншими правовідносинами, об'єкт яких може бути предметом арбітражного розгляду. Якщо арбітражне рішення або зазначена угода викладені не офіційною мовою тієї держави, в якій запитуються визнання й виконання цього рішення, подається також переклад названих документів мовою даної держави. Переклад засвідчується офіційним чи присяжним перекладачем або дипломатичною чи консульською установою. Сторона, що порушує клопотання про виконання арбітражного рішення на підставі ст.35 Закону «Про міжнародний комерційний арбітраж», повинна подати оригінал належним чином засвідченого арбітражного рішення або засвідчену копію останнього, а також оригінал або належним чином засвідчену копію арбітражної угоди.

Нью-Йоркська Конвенція про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень від 10 червня 1958 року, в якій Україна бере участь з 08 січня 1961 року, презумуючи обов'язковість арбітражного рішення, передбачає вичерпний, що не підлягає розширеному тлумаченню, перелік підстав, за яких компетентний суд може відмовити у визнанні та виконанні арбітражного рішення.

Пунктом 2.1 статті 5 цієї Конвенції визначено, що у визнанні і приведенні у виконання арбітражного рішення може бути відмовлено на прохання тієї сторони, проти якої воно спрямоване, тільки якщо ця сторона надасть компетентній владі за місцем, де проситься визнання і приведення у виконання, докази того, що рішення не стало обов'язковим для сторін, або було скасовано, або його виконання було зупинено компетентною владою держави, в якій воно було постановлено чи закон якої було застосовано.

Як вбачається з матеріалів справи, стороною, що порушує клопотання про виконання арбітражного рішення, надано засвідчені арбітражне рішення та угоду із засвідченим перекладом на українську мову, щодо компетентності арбітражного суду зазначено і в тексті рішення з посиланням на відповідну угоду укладену між сторонами, також надано підтвердження того, що Арбітражне рішення було прийнято 15 травня 2014 року, скріплене підписами голови суду і генерального секретаря, а також печаткою суду, що підтверджує, що рішення відповідає усім встановленим регламентом умовам та є остаточним.

Оскільки, ПАТ «Девон», сторона, проти якої спрямоване виконання арбітражного рішення, не надала до суду доказів того, що рішення не стало обов'язковим для сторін, або було скасовано, або його виконання було зупинено компетентною владою держави, в якій воно було постановлено чи закон якої було застосовано, на мою думку підстави, передбачені пунктом 2.1 статті 5 Конвенції, для відмови у визнанні і приведенні у виконання арбітражного рішення, - відсутні.

Разом з тим, виходячи зі змісту статті 360-7 ЦПК України помилково вважати, що висновки, яких дійшов Верховний Суд України у своїй постанові від 26 жовтня 2016 року у справі № 6-1197цс16, мають враховуватися у цій справі, з огляду на таке.

Загальними вимогами процесуального права, закріпленими у статтях 57-60, 131-132, 137, 177, 179, 185, 194, 212-215 ЦПК України, визначено обов'язковість установлення судом під час вирішення спору обставин, що мають значення для справи, надання їм юридичної оцінки, а також оцінки всіх доказів, з яких суд виходив при вирішенні позову.

Без виконання цих процесуальних дій ухвалити законне й обґрунтоване рішення в справі неможливо.

Однак відповідно до статті 353 ЦПК України Верховний Суд України переглядає судові рішення у цивільних справах виключно з підстав і в порядку, встановлених цим Кодексом. Згідно із частиною

першою статті 3602 ЦПК України справи розглядаються Верховним Судом України за правилами, встановленими главами 2 і 3 розділу V цього Кодексу, а тому Верховний Суд України не може встановлювати обставини справи, збирати й перевіряти докази та надавати їм оцінку.

У справі № 6-1197цс16, яка була предметом перегляду Верховним Судом України, відсутність процесуальної можливості з'ясувати дійсні обставини справи перешкоджала Верховному Суду України ухвалити нове судове рішення, тому справу було направлено на новий розгляд до апеляційного суду, у зв'язку з тим, що суд не з'ясував, чи не суперечить визнання та звернення до виконання такого рішення іноземного суду публічному порядку в Україні, ураховуючи, що відповідно до вимог статті 19 Конституції України органи державної влади України зобов'язані діяти в межах повноважень, що передбачені законами України, а Закон України «Про виконавче провадження» не надає права державному виконавцю самостійно обчислювати суму, яка належить до стягнення, і для виконання такого рішення державний виконавець змушений буде вийти за межі своїх повноважень.

Однак, у справі, що переглядається, направляючи справу на новий розгляд до суду першої інстанції з вказівкою про необхідність з'ясування чи не суперечить публічному порядку в Україні визнання та звернення до виконання рішення іноземного суду, в якому не вказано конкретної суми відсотків, яка підлягає стягненню, колегія суддів залишила поза увагою те, що заперечуючи проти задоволення клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду у зв'язку з порушенням публічного порядку відповідно до пункту b пункту 2 статті V Нью-Йоркської Конвенції, ПАТ «Девон» на таку підставу для відмови у задоволенні клопотання, як відсутність у рішенні іноземного суду конкретної суми відсотків, яка підлягає стягненню, - взагалі не посилався.

А інші доводи наведені ПАТ «ДЕВОН» у запереченні проти задоволення клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду, судами попередніх інстанцій відхилені.

Суди першої інстанції з яким погодився і суд апеляційної інстанції, постановляючи ухвалу про задоволення клопотання стягувача, зазначив у резолютивній частині за текстом рішення іноземного суду.

Іноземний суд визначив суму збитків, складні відсотки та порядок їх обчислення.

Цей порядок визначення складних відсотків залежить від сплаченої суми заборгованості і зводиться практично до арифметичної дії з обчислення, початок якої встановлено, суму несплати, яка буде відома при сплаті, та період несплати, що без труднощів при виконанні може і повинен робити державний виконавець.

Тому посилання на повноваження державного виконавця про те, що це є порушенням частини другої статті 19 Конституції України необґрунтоване.

За таких обставин, вважаю, що суди попередніх інстанцій, задовольняючи клопотання та надаючи дозвіл на примусове виконання рішення іноземного суду, обґрунтовано виходили із відсутності підстав для відмови у наданні такого дозволу.

Отже, на мою думку, ухвала Печерського районного суду м. Києва від 31 жовтня 2016 року та ухвала Апеляційного суду м. Києва від 01 лютого 2017 року підлягали залишенню без змін, а касаційна скарга відхиленню.

Суддя Вищого спеціалізованого

суду України з розгляду цивільних

і кримінальних справ **МостоваГ.І.**